

Środa 15 grudzień 2004

9. uznaje, iż Rosja jest szczególnie zainteresowana utrzymaniem dobrych stosunków z wieloma graniczącymi z nią krajami, takimi jak Białoruś, Ukraina, Mołdawia, czy region Południowego Kaukazu; podkreśla jednak, iż Rosja powinna trzymać się zasady nieingerencji w sprawy wewnętrzne niepodległych państw, w szczególności w przypadku wyborów;
10. wyraża zaniepokojenie przebiegiem procesu demokratyzacji Rosji i dalszą koncentracją w rękach centralnego rządu w Moskwie takich uprawnień jak wyznaczanie przez prezydenta Rosji sędziów sądu najwyższego, gubernatorów i burmistrzów dużych miast; wyraża troskę z powodu zaostżenia kontroli mediów i ograniczenia wolności prasy;
11. ostro potępia niedawne ataki terrorystyczne przeciwko ludności cywilnej w Rosji i innych krajach ościennych i z zadowoleniem przyjmuje środki zmierzające do pogłębienia współpracy UE-Rosja w walce z terroryzmem, o ile środki te nie naruszają praw człowieka i podstawowych wolności i nie prowadzą do ograniczania praw demokratycznych czy społeczeństwa obywatelskiego;
12. jest głęboko zaniepokojony utrzymującym się i powtarzającym masowym łamaniem praw humanitarnych i praw człowieka przez siły rosyjskie w stosunku do ludności cywilnej Czeczenii; wzywa Rosję do starań o wiarygodny proces pokojowy i pojednania oraz podkreśla, iż jedynym rozwiązaniem jest globalne, wynegocjowane rozwiązanie polityczne, nie zaś rozwiązanie przy użyciu sił wojskowych;
13. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Rady dotyczącą ściślejszej współpracy w rozwiązywaniu sytuacji kryzysowych i oczekuje, iż Rosja odegra szerszą i bardziej konstruktywną rolę w kryzysach na Zadleprzu i Południowym Kaukazie;
14. uznaje rozwój regionu Kaliningradu za istotny czynnik w ogólnym rozwoju obszaru Morza Bałtyckiego i dlatego zachęca Rosję i inne zainteresowane strony do wsparcia rozwoju społeczno-gospodarczego tego regionu poprzez jego otwarcie i integrację gospodarczą;
15. ubolewa nad oświadczeniem prezydenta Putina, iż Rosja opracowuje nową broń nuklearną;
16. wzywa UE i Rosję do koordynacji stanowisk w sprawie reformy ONZ, w szczególności w sprawie przyszłej reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ; wyraża troskę z powodu oznak napięcia w stosunkach UE-Rosja wywołanych przez niedawne wydarzenia, w szczególności na Ukrainie;
17. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Państwom Członkowskim, Prezydentowi i Parlamentowi Federacji Rosyjskiej, OBWE i Radzie Europy.

P6_TA(2004)0100

Jednolita procedura dla Europejskiego Systemu Azyłowego *

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie procedury azyłowej i ochrony w rejonach pochodzenia (2004/2121(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie zarządzania zasadami wjazdu na terytorium UE osób potrzebujących międzynarodowej ochrony oraz zwiększenia możliwości ochrony rejonów, z których pochodzą — „Poprawa dostępu do trwałych rozwiązań” (COM(2004)0410),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego „Większa efektywność wspólnej europejskiej polityki azyłowej: pojedyncza procedura jako kolejny krok”(COM(2004)0503),

Środa 15 grudzień 2004

- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka uchwaloną przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 10 grudnia 1948 r., w szczególności jej art. 14,
- uwzględniając Europejską Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. oraz protokoły dodatkowe do niej,
- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾, proklamowaną w dniu 7 grudnia 2000 r., w szczególności jej art. 1, 18 i 19,
- uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, przyjęty przez Konwent Europejski w dniach 13 czerwca i 10 lipca 2003 r., przedłożony Przewodniczącemu Rady Europejskiej w Rzymie w dniu 18 lipca 2003 r., zatwierdzony przez Konferencję Międzyrządową na szczeblu szefów państw i rządów, zwołaną w trakcie szczytu Rady Europejskiej w dniach 17 i 18 czerwca 2004 r., w szczególności art. II-61, II-78, II-79 i III-266,
- uwzględniając Konwencję Genewską o statusie uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r. oraz uzupełniający ją Protokół Nowojorski z dnia 31 stycznia 1967 r.,
- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej w wersji skonsolidowanej⁽²⁾, w szczególności art. 2 tiret czwarte i art. 6,
- uwzględniając wersję skonsolidowaną Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską⁽³⁾, a w szczególności art. 63,
- uwzględniając Plan Działań Rady i Komisji w sprawie optymalnych zasad zastosowania postanowień Traktatu Amsterdamskiego dotyczących ustanowienia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości⁽⁴⁾, w szczególności punkty 8, 32, 33, 34, 36 i 37,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej obradującej w Tampere w dniach 15-16 października 1999 r., w szczególności konkluzje ujęte w punktach 13, 14 i 15,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej obradującej w Laeken w dniach 14-15 grudnia 2001 r., w szczególności konkluzje ujęte w punktach 39 i 40,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej obradującej w Sewilli w dniach 21-22 czerwca 2002 r., w szczególności konkluzje ujęte w punktach 26, 27, 28, 29, 33 i 34,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej obradującej w Salonikach w dniach 19-20 czerwca 2003 r., w szczególności konkluzje ujęte w punktach 24, 25, 26 i 27,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego „Ku wspólnej procedurze udzielania azylu i jednolitemu, obowiązującemu w całej Unii, statusowi osób, którym udziela się azylu” (COM(2000)0755),
- uwzględniając Agendę lub Wspólny Program Ochrony, przyjęty przez Komitet Wykonawczy Wysokiego Komisarza NZ ds. Uchodźców i z zadowoleniem przyjęty przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w 2002 r., po uprzednich światowych konsultacjach w sprawie ochrony międzynarodowej,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie wspólnej polityki azylowej i Programu Ochrony (COM(2003)0152),
- uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Ku lepiej zorganizowanemu, bardziej dostępnemu i sprawliwemu systemowi udzielania azylu”(COM(2003)0315),

⁽¹⁾ Dz. U. C 364 z 18.12.2000.

⁽²⁾ Dz. U. C 325 z 24.12.2002, str. 5.

⁽³⁾ Dz. U. C 325 z 24.12.2002, str. 33.

⁽⁴⁾ Dz. U. C 19 z 23.1.1999, str. 1.

Środa 15 grudzień 2004

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0051/2004),
- A. mając na uwadze, że Rada Europejska obradująca w Salonikach w swojej konkluzji ujętej w punkcie 26 zwróciła się do Rady „o rozpatrzenie wszystkich czynników, dzięki którym wjazd osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytorium UE będzie lepiej zorganizowany i uporządkowany, i o zbadanie, w jaki sposób można by zwiększyć możliwości ochrony w rejonach, z których pochodzą, w celu przedłożenia Radzie do czerwca 2004 r. ogólnego sprawozdania z propozycjami działań, które należy podjąć, wraz ze wskazaniem ich konsekwencji prawnych”,
- B. mając na uwadze, że oba komunikaty Komisji będące przedmiotem niniejszej rezolucji, powinny być rozpatrywane wspólnie, ponieważ pomimo różnych uzasadnień oba stanowią odpowiedź Komisji na, odpowiednio, konkluzje ujęte w punktach 26 i 27 Rady Europejskiej obradującej w Salonikach i zawierają podstawowe założenia i cele nowego spojrzenia na lepiej zorganizowane, bardziej dostępne i sprawiedliwe systemy udzielania azylu, badając zarazem nowe sposoby osiągnięcia ewoluującego podejścia zdefiniowanego w Tampere,
- C. mając na uwadze, że Konwencja Genewska i międzynarodowy obowiązek przyjmowania każdej osoby ubiegającej się o azyl na granicach winien nadal pozostać regułą,
- D. mając na uwadze konieczność zawarcia porozumień pomiędzy UE a państwami trzecimi w celu wsparcia dostępu do trwałych rozwiązań na rzecz uchodźców oraz osób potrzebujących ochrony lub też azylu politycznego opartego na zasadzie wspólnej odpowiedzialności,
- E. mając na uwadze, iż przedłużające się okresy oczekiwania uchodźców na zmianę statusu oraz długotrwałe procedury analizowania wniosków o azyl osłabiają bezpieczeństwo osobiste wnioskodawców rzeczywiście wymagających wsparcia, szczególnie w sytuacjach kryzysowych, oraz zmuszają ich do uciekania się do nielegalnych form podróży,
1. wzywa Unię do ochrony prawa osób potrzebujących pomocy do bezpieczeństwa i właściwego rozpatrzenia ich skarg, oraz do zapewnienia ścisłego przestrzegania standardów międzynarodowych praw człowieka i praw uchodźców, a w szczególności zasady non-réfoulement (tzn. że państwa nie mogą wydalac osób składających w dobrej wierze wniosek o azyl);
 2. ubolewa nad tym, że postępy w przyjmowaniu programu legislacyjnego dotyczącego pierwszego etapu wspólnego europejskiego systemu udzielania azylu, zdefiniowanego w konkluzjach Rady Europejskiej z Tampere, zostały opóźnione, a harmonizacja odbywa się w oparciu o najmniejszy ze wspólnych mianowników oraz nad tym, że Rada była w stanie dopiero 29 kwietnia 2004 r. osiągnąć polityczne porozumienie w sprawie zmienionego projektu dyrektywy w sprawie minimalnych norm proceduralnych przy nadawaniu i pozbawianiu statusu uchodźcy, które powinny stosować Państwa Członkowskie⁽¹⁾;
 3. gratuluje Komisji przedstawienia Komunikatu (COM(2004)0410), w którym proponuje ona, jako uzupełnienie obecnej wspólnej europejskiej polityki azylowej, z jednej strony działania w celu rozwoju bardziej uporządkowanego i lepiej zorganizowanego wjazdu na terytorium UE osób potrzebujących pomocy międzynarodowej, a z drugiej strony działania w celu zwiększenia ich ochrony w rejonach, z których pochodzą;
 4. mając na uwadze fakt, że właściwe podejście do systemów azylowych wymaga precyzyjnej wiedzy o ich cechach i zakresie w różnych Państwach Członkowskich, wnosi o to, aby UE posiadała własne źródła informacji w zakresie ruchów migracyjnych, i dlatego uważa, że istotne jest wzmocnienie roli Europejskiego Obserwatorium Migracji jako instrumentu centralizującego statystykę azylową w UE;
 5. uważa, że nadal trzeba włożyć wiele pracy w ochronę Unii Europejskiej jako jednolitej przestrzeni azylowej i zapewnienie, by nasi obywatele mieli zaufanie do systemu, który działa sprawiedliwie, skutecznie i sprawnie, zarówno chroniąc tych, którzy tego potrzebują, jak i radząc sobie z tymi, którym ochrona nie przysługuje;

(¹) Dz. U. C 291 E z 26.11.2002, str. 143.

Środa 15 grudnia 2004

6. uważa, że przy wdrażaniu, wciąż jedynie częściowym, pierwszego etapu wspólnej europejskiej polityki azylowej obnażono poważne niedostatki strukturalne, które zagrażają humanitarnej tradycji Europy, w związku z czym w celu poprawy organizacji systemu udzielania azylu w kontekście rozszerzenia Unii trzeba osiągnąć, poprzez ich stopniową realizację, następujące cele, które mają uzupełniać (a nie zastępować) wspólną europejską politykę azylową uzgodnioną w Tampere:

- a) poprawienie jakości decyzji dotyczących azylu wewnątrz Unii Europejskiej,
- b) bycie kluczowym elementem w procesie tworzenia zdolności ochronnych i pomaganie krajom w skutecznej ochronie osób ubiegających się o azyl i uchodźców, wykorzystując do tego, jako punkt odniesienia, międzynarodowe standardy w zakresie ochrony praw człowieka,
- c) rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony z jak największym uwzględnieniem realnych potrzeb oraz uregulowanie zasad bezpiecznego wjazdu na terytorium UE poprzez uporządkowany i zorganizowany przyjazd osób potrzebujących ochrony międzynarodowej,
- d) przestrzeganie zasady solidarności i zapewnienie sprawiedliwego podziału odpowiedzialności,
- e) stworzenie całościowego podejścia w celu ustanowienia skutecznych i szybkich procedur w dziedzinie udzielania azylu i repatriacji;

7. podkreśla konieczność współpracy pomiędzy państwami trzecimi z Unią Europejską na rzecz wypracowania wszechstronnej i zrównoważonej unijnej polityki azylu i migracji; uważa, że partnerstwo z państwami trzecimi może zostać wdrożone za pomocą istniejących środków, takich jak Europejska Polityka Sąsiedztwa i oczekujące na przyjęcie poszczególne Programy Działania danych państw do niej się odnoszące, w formie elastycznej i w sposób adekwatny do konkretnej sytuacji, jak również innych programów wspólnotowych — programu pomocy dla ludności wysiedlonej z ziemi ojczystej w Azji i Ameryce Łacińskiej ⁽¹⁾, MEDA ⁽²⁾, CARDS ⁽³⁾, EFR ⁽⁴⁾, czy też programu AENEAS ⁽⁵⁾;

8. jest przekonany, że jednym z instrumentów gwarantujących bardziej uporządkowane i lepsze kontrolowanie wjazdów na teren Unii Europejskiej osób potrzebujących ochrony międzynarodowej może być system przesiedleń obejmujący całą Wspólnotę, oparty na poszanowaniu życzeń jednostki i dobrowolnym udziale wszystkich Państw Członkowskich w systemie, w ramach którego dana osoba zostałaby przeniesiona z pierwszego kraju przyjmującego do Państwa Członkowskiego, gdzie miałaby ona zagwarantowaną ochronę i szansę na przyszłą integrację i niezależność, przy czym Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców brałoby udział w procesie selekcji i przekazywania określonej dokumentacji; w tym celu wzywa Unię Europejską do stworzenia właściwego instrumentu prawnego gwarantującego sprawne wdrożenie takiego systemu;

9. odrzuca koncepcję „zewnętrznego realizowania” procedury składania wniosków poprzez takie kierowanie wnioskodawców, aby status uchodźcy uzyskiwali oni w kraju trzecim, choćby dlatego, że utrudniałoby to wnioskodawcom należytą reprezentację i pozostawiłoby proces poza kontrolą demokratyczną;

10. stwierdza, że mechanizmy przesiedlenia są sposobem umożliwiającym szybki dostęp do ochrony, dzięki czemu uchodźca nie staje się ofiarą nielegalnej imigracji i siatki handlu ludźmi, czy też nie musi latami czekać na uznanie swojego statusu prawnego;

11. uważa, że programy przesiedleń są instrumentem mającym na celu sprostanie szczególnym potrzebom związanym z ochroną uchodźców, których życie, wolność, bezpieczeństwo, zdrowie i prawa podstawowe są zagrożone w krajach, w których się schronili;

12. uważa, że w programach przesiedleń należy szczególną uwagę zwrócić na tych, których uznaje się za najsłabszych i najbardziej potrzebujących pomocy, na przykład: ofiary gwałtu i wykorzystywania seksualnego, kobiety w ciąży, osoby małoletnie pozbawione opieki, osoby upośledzone, działacze ruchu ochrony praw człowieka czy osoby prześladowane z powodów politycznych; przy analizowaniu poszczególnych przypadków potrzebna jest elastyczność i szczególne traktowanie, przy czym takie podejście będzie stanowiło prawdziwą wartość dodaną na poziomie Unii Europejskiej;

13. stwierdza, że na kwestię ośrodków, w których przebywaliby potencjalni migranci w kraju końcowego tranzytu nie ma miejsca w rozważaniach na temat trwałych rozwiązań w regionach pochodzenia, ani w kwestii oferowania schronienia osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej; w istocie uważa, że takie ośrodki mogłyby, co prawda, być rozwiązaniem tymczasowym w sytuacjach, gdy występuje nasilenie ruchów migracyjnych, ale wywołuje to wiele pytań na temat możliwości spełniania międzynarodowych zobowiązań odnoszących się do praw człowieka, między innymi dlatego, że w wielu krajach tranzytowych prawa człowieka nie były respektowane przez rządy tych krajów;

⁽¹⁾ Dz. U. L 287 z 31.10.2001, str. 3.

⁽²⁾ Dz. U. L 189 z 30.7.1996, str. 1.

⁽³⁾ Dz. U. L 306 z 7.12.2000, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 83 z 1.4.2003, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz. U. L 80 z 18.3.2004, str. 1.

Środa 15 grudzień 2004

14. wierzy, że takie programy przesiedleń, jeżeli są odpowiednio zarządzane i mają odpowiednie zasoby, mogą być pomocne w rozwoju, w kraju przyjmującym uchodźców, powszechnego zrozumienia dla kwestii uchodźstwa i powodów, dla których uchodźcy ubiegają się o ochronę oraz zrozumienia dla tych, którzy potrzebują ochrony międzynarodowej, a także mogą pomóc we wzmacnianiu skuteczności UE w zwalczaniu handlu ludźmi;
15. uważa, że aktywny rozwój takiego zrozumienia ma kluczowe znaczenie w walce z wszelkimi przejawami dyskryminacji, rasizmu i ksenofobii w UE;
16. wzywa Unię Europejską do wykazania w sposób widoczny i spójny swojej gotowości do udzielenia wsparcia państwom trzecim w regionach pochodzenia w celu wzmocnienia możliwości działań ochronnych, w myśl inicjatywy Convention Plus Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców, a także innych zaleceń oraz wykluczenia możliwości finansowania obozów dla uchodźców oraz wszystkich innych ośrodków ograniczających wolność osobistą osób ubiegających się o azyl;
17. uważa, że dodatkowe zasoby konieczne w celu poprawy wsparcia w regionie obejmują dodatkowe środki pieniężne przydzielone i koordynowane w ramach istniejących linii budżetowych, przy czym nie jest rozwiązaniem realokacja istniejących środków przeznaczonych na pomoc i rozwój; uważa, że powinno to zostać uwzględnione w rozważaniach na temat perspektyw finansowych; dodatkowe i skoordynowane fundusze dla Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców będą także konieczne biorąc pod uwagę rolę, jaką ten organ miałby odegrać;
18. wzywa Unię Europejską do zapewnienia, iż niezbędne środki budżetowe, inne niż te już przewidziane jako pomoc rozwojowa dla państw trzecich, będą dostępne w celu wzmocnienia finansowych oraz instytucjonalnych możliwości działań ochronnych w stosunku do uchodźców w krajach rozwijających się, pod warunkiem, że środki te nie będą przeznaczone na tworzenie obozów dla uchodźców oraz wszystkich innych ośrodków ograniczających wolność osobistą osób ubiegających się o azyl;
19. uważa, że niezbędne jest określenie przejrzystych zakresów odpowiedzialności agencji zaangażowanych w ten proces;
20. stwierdza, że kwestią kluczową jest stanowcza wspólna polityka zagraniczna i polityka bezpieczeństwa, w której rozwiązywanie długotrwałych konfliktów i zapobieganie nim w celu pomocy osobom szukającym ochrony winno być dla UE kwestią priorytetową; dlatego z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby wprowadzić unijne regionalne programy ochrony i wyraża chęć udziału w ich tworzeniu oraz w dokonywaniu koniecznej oceny i w monitorowaniu ich wdrożenia;
21. jest zdania, że podobne programy ochrony muszą zawierać zabezpieczenia nie zezwalające na zbyt wczesne odsyłanie uchodźców, oparte na idei bezpiecznego kraju trzeciego;
22. usilnie nalega, by Unia Europejska przeanalizowała, na potrzeby osób potrzebujących natychmiastowej i pilnej ochrony istniejące problemy związane z procedurą bezpiecznego wjazdu (PBW), co do których Państwa Członkowskie sygnalizowały nadużycia, oraz aby zbadała w większym stopniu możliwości opracowania instrumentu prawnego, definiującego i określającego elementy składowe systemu PBW, polegające na tym, że obywatel kraju trzeciego będzie mógł złożyć wniosek o azyl lub inną formę ochrony międzynarodowej do władz potencjalnego Państwa Członkowskiego przyjęcia, przebywając poza jego terytorium i otrzymać zezwolenie, tymczasowe lub ostateczne, na wjazd;
23. podkreśla, że zwiększanie środków opieki nad uchodźcami w kraju ich pochodzenia, jak i ustanowienie procedur bezpiecznego wjazdu (Protected Entry Procedures) przyczyni się do zapewnienia uregulowanego i przewidywalnego sposobu wjazdu do UE; uważa, że istnieje prawo do ubiegania się o azyl po przekroczeniu granicy Państwa Członkowskiego UE powinno zostać utrzymane;
24. podkreśla, że ważne jest, by UE dzieliła odpowiedzialność w traktowaniu spraw uchodźców z krajami trzecimi, a w szczególności z krajami pierwotnego azylu, oraz zaspokoiła potrzebę skuteczniejszej współpracy w celu wzmocnienia możliwości ochrony w krajach, które przyjmują uchodźców, tak by stały się one stałymi gwarantami skutecznej ochrony;
25. wyraża przekonanie, iż Unia Europejska winna być lepiej przygotowana do udzielenia pomocy państwom sąsiadującym z krajami znajdującymi się w sytuacji kryzysowej, co umożliwiłoby wspieranie ich wysiłków związanych z nagłymi i licznymi migracjami ludności mającymi miejsce w następstwie sytuacji kryzysowych, zgodnie ze standardami międzynarodowymi;
26. uznaje znaczenie wsparcia udzielanego krajom przyjmującym większość osób poszukujących stałego schronienia i uznaje, że istotne jest, by oferowane tam warunki spełniały przynajmniej wymagania określone przez Komisję w ust. 45 pkt. a)-e) komunikatu (COM(2004)0410);

Środa 15 grudnia 2004

27. jest zdania, że takie wsparcie udzielane w regionie pochodzenia stanowi uzupełnienie wspólnej europejskiej procedury udzielania azylu opartej na wysokich standardach wsparcia oraz na pełnym poszanowaniu naszych zobowiązań międzynarodowych i w związku z tym stwierdza, że takie wsparcie nie zastępuje adekwatnej procedury w UE;
28. uważa, że inwestowanie w trwałe rozwiązania wymagać będzie intensywnej współpracy pomiędzy różnymi departamentami i agencjami Komisji, w szczególności odpowiedzialnymi za rozwój, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne, handel oraz sprawy zagraniczne; jest zdania, że Komisja powinna przekazywać swoje propozycje dotyczące takiej współpracy Parlamentowi tak szybko, jak to możliwe, oraz składać Parlamentowi regularne sprawozdania na temat postępów takiej współpracy;
29. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie przez Komisję dokumentu (COM(2004)0503), który ma na celu stworzenie procesu umożliwiającego likwidację luki w ochronie oraz doprowadzenie do skutecznego wdrożenia pierwszego etapu wspólnego systemu udzielania azylu;
30. z zadowoleniem przyjmuje wniosek o ulepszenie procedury oceny tak, by obejmowała wszystkie istotne informacje, ale zwraca uwagę na fakt, że ulepszenie to musi objąć również wykorzystanie informacji zebranych w całym kraju, pochodzących z różnych źródeł, dokładne szkolenie osób podejmujących decyzje w sprawie osób składających wnioski, pomoc prawną w przygotowywaniu wniosków, udzielanie informacji w języku zrozumiałym dla osoby składającej wniosek oraz prawo do odwołania od decyzji w danym kraju;
31. aby ulepszyć jakość procesu podejmowania decyzji w przyszłości w zakresie jakości azylu, proponuje wprowadzenie systemów monitorujących sytuację osób wracających do swoich krajów pochodzenia, w sytuacji, gdy ich wnioski o azyl zostały uznane za bezprzedmiotowe, aby móc ocenić, że została podjęta właściwa decyzja;
32. podkreśla potrzebę opracowania zharmonizowanego podejścia, ogólnych planów działania i specjalnych umów, które formułowałyby i były gwarancją skutecznej reakcji na kwestię ochrony uchodźców i/lub prowadziłyby do osiągnięcia trwałych rozwiązań w krajach pochodzenia, takich strategii, które uwzględniałyby najlepsze praktyki w zarządzaniu aktami administracyjnymi i umożliwiały wymianę informacji w kwestii krajów pochodzenia i proweniencji;
33. popiera projekt jednolitej procedury w dziedzinie ochrony międzynarodowej, gdyż jest przekonany, że jednolita procedura nadzorowana przez wspólny organ przyniosłaby oszczędności środków finansowych, a przede wszystkim pozwoliłaby zwiększyć jej szybkość i skuteczność i zaoferować lepsze gwarancje osobom ubiegającym się o ochronę, ponieważ taki wspólny organ mógłby lepiej ocenić potrzebę międzynarodowej ochrony ubiegającego się, czy to w celu przyznania mu statusu uchodźcy, czy to przyznania mu ochrony dodatkowej, czy wreszcie, w danym przypadku, w celu odrzucenia jego wniosku;
34. wnosi, aby UE dysponowała przyspieszoną procedurą przyznawania azylu, która nie trwałaby dłużej niż 6 miesięcy, co ułatwiłoby załatwianie nieuzasadnionych wniosków i uprościło formalności w stosunku do osób, które w rzeczywistości spełniają wymagania odnoszące się do przyznawania azylu;
35. zwraca się o to, by w przypadku, gdy wniosek o dowolny status ochrony międzynarodowej zostanie odrzucony, ponieważ nie spełnia wymaganych warunków, decyzja odmowna była odpowiednio uzasadniona, a ubiegający się był powiadomiony o niej pisemnie, w formie poświadczonego dokumentu w języku zrozumiałym dla osoby składającej wniosek;
36. ponagla Komisję i Radę do wycofania polityki readmisji i powrotów, która toruje drogę do wysyłania imigrantów europejskimi lotami czarterowymi do ich krajów pochodzenia;
37. jest przekonany, że jednolita procedura nie spowodowałaby naruszenia statusu uchodźcy przewidzianego w Konwencji Genewskiej z 1951 r., jeżeli rozpatrywaniem wniosków zajmie się ten sam organ w ustalonej kolejności: najpierw wniosek powinien zostać rozpatrzony w oparciu o względy ochrony określone w Konwencji Genewskiej, a jeśli nie mają zastosowania, w dalszym ciągu procedury powinno zostać zbadane istnienie przyczyn uzasadniających przyznanie ochrony dodatkowej;
38. jest poważnie zaniepokojony sytuacją, której nie uniknie się w przyszłości, gdy Państwa Członkowskie będą musiały stosować dyrektywę Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r., ustanawiającą minimalne normy proceduralne odnośnie wymagań, jakie powinni spełniać obywatele państw trzecich lub bez-

Środa 15 grudzień 2004

państwowcy, aby zostać uznanymi i uzyskać status uchodźcy lub osoby potrzebującej innego rodzaju ochrony międzynarodowej oraz odnośnie rodzaju przyznanej ochrony⁽¹⁾, której zakres zastosowania obejmuje obie formy ochrony międzynarodowej (status uchodźcy i ochrona dodatkowa), gdy tymczasem zakres zastosowania przyszłej dyrektywy w sprawie minimalnych norm proceduralnych stosowanych w Państwach Członkowskich przy nadawaniu i pozbawianiu statusu uchodźcy ogranicza się do rozpatrywania wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej opartej na przyczynach wymienionych w Konwencji Genewskiej z 1951 r. i jej Protokołu z 1967 r., co oznacza wyłączenie z niego wniosków o ochronę dodatkową;

39. usilnie nalega, by Unia Europejska podjęła odpowiednie działania w celu rozszerzenia zakresu zastosowania dyrektywy w sprawie minimalnych norm proceduralnych stosowanych w Państwach Członkowskich przy nadawaniu i pozbawianiu statusu uchodźcy również na wnioski o ochronę dodatkową, tak by wszystkim osobom zapewnić te same gwarancje proceduralne we wszystkich Państwach Członkowskich podczas rozpatrywania ich wniosków o przyznanie ochrony międzynarodowej i te same możliwości obrony i korzystania z prawa do odwołania się od decyzji, którą uważają za bezprawne oraz aby ich odwołania miały skutek suspensywny;

40. jest przekonany, że jeśli zakres zastosowania dyrektywy w sprawie minimalnych norm proceduralnych, jakie Państwa Członkowskie powinny stosować przy nadawaniu i pozbawianiu statusu uchodźcy, nie zostanie rozszerzony na warunki uzasadniające ubieganie się o ochronę dodatkową, powstanie nieuzasadniona luka normatywna w dziedzinie ochrony, której skutki będą jeszcze poważniejsze, gdy Państwa Członkowskie przy przyznawaniu statusu ochrony międzynarodowej będą opierać się raczej na względach dotyczących ochrony dodatkowej, niż na tych, które wymagają zastosowania Konwencji Genewskiej w kwestii przyznania statusu uchodźcy;

41. nalega, aby Rada wskazała, kiedy nastąpi ponowna konsultacja z Parlamentem w kwestii dyrektywy w sprawie minimalnych norm proceduralnych w Państwach Członkowskich odnoszących się do przyznania lub odebrania statusu uchodźcy i w sprawie minimalnej wspólnej listy bezpiecznych krajów trzecich pochodzenia;

42. uważa, że po zakończeniu wstępnej fazy Unia Europejska powinna przystąpić w jak najkrótszym czasie do przyjęcia środków prawnych niezbędnych do przyjęcia pakietu tekstów legislacyjnych przewidzianych w Traktacie Amsterdamskim i przez Radę Europejską z Tampere, mających na celu wdrożenie pierwszej fazy wspólnej europejskiej polityki azylowej, który zapewni skuteczne zastosowanie jednolitej procedury przyznawania ochrony międzynarodowej we wszystkich Państwach Członkowskich;

43. nie widzi powodu przeniesienia odpowiedzialności za podejmowanie decyzji w sprawach azylowych z Państwa Członkowskiego na centralny urząd UE lub na ośrodki UE odpowiedzialne za kwestie azylowe ze względu na problemy prawne, praktyczne i polityczne;

44. wierzy, że integracja stanowi podstawowy element skutecznego systemu azylowego i unijnych programów przesiedleń, i że integracja to dwukierunkowy proces, w który zaangażowana jest zarówno osoba ubiegająca się o azyl i/lub uchodźca oraz społeczeństwo przyjmujące;

45. wierzy, że skuteczna polityka azylowa Unii Europejskiej powinna opierać się na wspólnej analizie zjawiska migracji, oraz że ważne jest gromadzenie, wymiana i wykorzystanie bieżących informacji i danych dotyczących wszelkich odpowiednich zmian w tej kwestii;

46. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców na lata 2005 — 2010 i podkreśla, że w okresie przygotowywania wspólnych procedur azylowych istnieje pilna potrzeba, aby Państwa Członkowskie utrzymywały właściwe systemy azylowe i obiekty przeznaczone do przyjmowania uchodźców;

47. uważa, że UE winna więcej robić, aby wspierać takie warunki, które umożliwiają osobom ubiegającym się o azyl i uchodźcom bezpieczny, godny i trwały dobrowolny powrót do ich kraju;

48. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

(¹) Dz. U. L 304 z 30.9.2004, str. 12.